

TONI RODRÍGUEZ PUJOL, periodista, director d'Intermèdia, publica 'Quatre carpetes marrons' (Ed. Leqtor)

“Escrivíem amb màquines que eren pura ferralla, però teníem esperança”

Toni Rodríguez Pujol

La vida de Toni Rodríguez Pujol (Barcelona, 1946) ha estat dedicada a la comunicació. Llicenciat en Dret i Periodisme, va treballar al desaparegut diari *El Correo Catalán* i al Circuit Català de TVE, al programa *Parlament*. Ha col·laborat també en molts altres mitjans, escrits i de ràdio. L'any 1990 va fundar

l'agència de comunicació Intermèdia, de la qual actualment és soci director i que, entre altres, ha portat les campanyes electorals de Joan Laporta. És autor d'un assaig sobre la societat civil catalana (publicat per *La Vanguardia* l'any 1987) i de la sèrie *Vocació metropolitana de Barcelona* (Premi de Periodisme Ciutat de Barcelona 1986). Debuta ara en la novel·la amb la publicació de *Quatre carpetes marrons* (Ed. Leqtor, 2009).

l'esperança que algun dia s'acabaria i que tu havies de lluitar des de la teva petita trinxera perquè això es produís, no hauries pogut aguantar-ho.

Ser conscients de la seva aportació al canvi, no va crear una excessiva complicitat amb els polítics, després?

Alguns van cometre aquesta errada: després del canvi, van pensar que havien de seguir jugant un paper protagonista. Quan tothom havia de fer de tot, es barrejaven les complicitats, i a vegades no sabies ben bé si estaves fent de periodista o d'agitador. Però una vegada assolit el mínim democràtic, o te n'anaves a fer política o et quedaves a fer periodisme.

Quan va acceptar de portar la campanya de comunicació de Joan Laporta, també tenia esperança? A priori, era un candidat gairebé sense possibilitats.

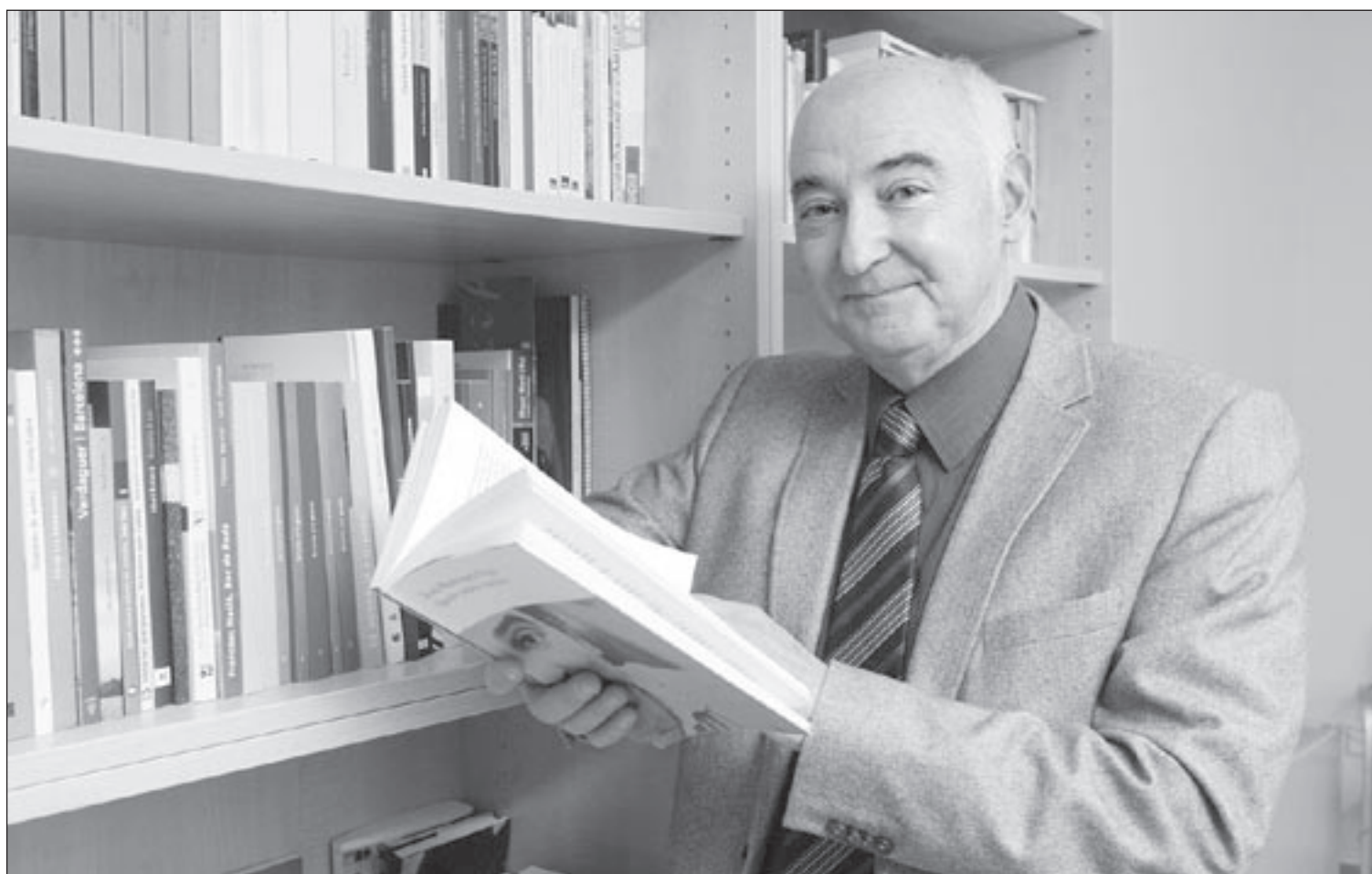
Nosaltres havíem de tenir la convicció que podíem guanyar. Si t'examines d'una assignatura, has de voler treure excel·lent, si només vas per l'aprobat, segur que suspendràs. Sabíem que era improbable, però al cap d'un temps, quan vaig veure com funcionaven, vaig arribar a pensar que guanyarien. I que si no ho feien, seria molt mala notícia per al país. Hi havia una frase més dura i tot: que si guanyaven, era que el país no se'ls mereixia.

Vostè continua tenint bona relació amb molta gent d'aquell equip –Ferran Soriano li va presentar el llibre– però li va saber greu que es barallessin?

Home, és clar, m'ha decebut molt! Però són coses que passen a la vida... Aplegar tant de talent, categoria professional i carisma potser només era possible pel moment excepcional en què ens trobàvem. Encara crec que va durar molt: el primer que va saltar va ser Sandro Rosell, però els altres han treballat junts fins fa gairebé un any. S'ha pogut fer bona feina.

Quins actius tenia, aquella candidatura, que la van fer triomfar?

El gran carisma d'en Laporta, el coneixement del món esportiu d'en Rosell i l'experiència en les regles del món empresarial d'en Soriano. La unió d'aquestes tres potes en una mateixa taula la feia fortíssima.

JORDI PUIG

Vic

Jordi Vilarrodà

Gràcies al seu exercici professional, Toni Rodríguez Pujol ha arribat a conèixer al detall el funcionament de la societat catalana, en general, i de la barcelonina, en particular. En aquest paisatge es mou en Jordi Martínez, protagonista de la seva primera novel·la, un periodista de 30 anys que perd la feina i accepta l'encàrrec d'escriure la biografia de Pujol Alemany, una glòria literària del país.

La novel·la li ha permès d'explicar fets i impressions que havia anat acumulant i que com a periodista no hauria pogut dir?

No tenia un propòsit previ, tot i que segurament devien ser-hi, les ganes d'explicar coses amb tota llibertat. El fet és que hi he anat barrejant tot el que tenia a dins, pensaments i opinions sobre fets i sobre persones.

Quatre carpetes marrons s'estructura en dos nivells narratius, l'actual i el dels anys 70...

Hi ha dos relats simultanis que es van entrecruant: el d'una persona de 30 anys que viu a principis d'aquesta dècada, abans del canvi de govern a Madrid i a Catalunya... i abans del canvi al Barça. És el periodista prototípic que tots hem estat o hem conegut: dedicació a la feina, inestabilitat sentimen-

“Veníem del temps del franquisme, i no sabeu com n'era de ridícul, allò!”

tal... L'acaben acomiadant del diari i troba feina per fer de documentalista –de negre– escrivint la vida de Pujol i Alemany, un escriptor que opta al Nobel.

I això ens transporta als anys de la transició...

Sí, i fins i tot es remunta als anys 50 i 60, a la infantesa i joventut dels personatges. Però el nucli principal és un fet que va passar en època de la transició, un fet tèrbol que algú no vol que se sàpiga.

La seva visió d'aquesta època no és idealitzada?

Està tot mirat amb un esguard comprensiu. Els personatges entenen per què aquells sobre els quals estan escrivint van actuar d'una determinada manera. Tothom tenia algun motiu: alguna cosa per defensar, alguna tenença...

La societat barcelonina que vostè reflecteix és endogàmica?

Sí, però això crec que passa arreu. A Manhattan també es coneix tothom, i el periodista coneix els que viuen en determinats barris, els centrals, igual que a Barcelona amb l'Eixample. Ara que estem entrant en el món de les xarxes socials, fixi's que estem a dos clics de tothom: segur que vostè i jo, que ens acabem de conèixer, trobem aviat algun amic comú.

En el periodista jove, en Toni Martínez, hi ha volgut reflectir la precarietat actual de la professió?

Sí, tot i que també va sortir sense voler, va fluir... Però si fem memòria, resulta que fa 30 anys també hi havia pre-

rietat, i era semblant. Potser hi havia menys professionals, però també hi havia menys mitjans: les agències de comunicació, els gabinets de premsa, els digitals... A mi, començar a treballar a *El Correo Catalán* em va costar dos o tres anys!

L'escriptor Pujol Alemany li diu al periodista que la

“Si la llista d'en Laporta no hagués guanyat, era mala notícia per al país”

seva feina només es podia exercir, en la transició, “amb força dosi de bohèmia i d'esperances”. El mateix consell valdria per ara?

Ara potser sí, però en aquell moment, segur! Teníem màquines d'escriure que eren ferralla pura, però hi havia esperança, sense la qual no es pot fer periodisme ni res que valgui la pena. Veníem del franquisme, i no sabeu com n'era de ridícul i decebedor, allò! Si no tenies